

Bilag 13.

Invalidforsikringsretten.

København, den 24. Maj 1927.

Ved Skrivelse af 20. ds., Journal Nr. 27—24—27, har det høje Ministerium anmodet Retten om at meddele, hvilken Betydning det i Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Invalidforsikring fremsatte Forslag til Ændring af Lovens § 3 vil have ved Invaliditetsbedømmelsen, dels med Hensyn til Invaliderenteansøgere i Alderen over 55 Aar, dels med Hensyn til de i Aldersrentelovens § 1, 2det Stykke, nævnte Personer.

I denne Anledning skal man udtale følgende:

1. Invaliderenteansøgere i Alderen over 55 Aar.

Efter den nugældende Affattelse af Invalidforsikringslovens § 3 skal Invalidforsikringsrettens Kendelse hvile paa en Vurdering af to Størrelser, nemlig dels Invaliderenteansøgerens egen Arbejdsevne og Arbejdsmuligheder, dels Arbejdsevnen og Arbejdsmulighederne hos „legemlig og aandelig sunde Personer med lignende Uddannelse og i samme Egn“.

Efter Rettens Praksis, saaledes som denne er udviklet paa Grundlag af indgaaende Drøftelser i Rettens første Tid, kan den sidstnævnte Størrelse betegnes som værende Arbejdsevnen og Arbejdsmulighederne hos *midaldrende, raske og jævnt dygtige Personer*, idet der hos saadanne Personer normalt ikke findes nogen Svækkelse af den legemlige eller aandelige Arbejdskraft. Personer, der er ældre, har derimod paa Grund af Alderens Følger en vis Forringelse af Arbejdsevnen, enten i „legemlig“ eller i „aandelig“ Henseende eller i begge Henseender.

Som Følge af det antørte vil en Person, der er over 55 Aar, nu lettere kunne opnaa Invaliderente end en yngre Person, idet den paagældende alene paa Grund af Alderens Følger i Regelen vil have en vis nedsat Arbejdsevne og Arbejdsmulighed, saaledes at en Sygdom eller Legemsskade, der ikke vilde bringe den yngre Persons Erhvervsevne ned til $\frac{1}{3}$ af, hvad „legemlig og aandelig sunde Personer o. s. v.“, hyppigt medfører en saadan Forringelse for den ældre*).

Der vil derfor ske en væsentlig Ændring af den hidtil praktiserede Ordning ved Gennemførelse af det fremsatte Ændringsforslag til Lovens § 3, hvorefter Sammenligningsgrundlaget ikke længere skal være den midaldrende Person, men en Person *i samme Alder* som Ansøgeren, og Ændringen faar navnlig Betydning derved, at Antallet af Invaliderenteansøgere i en højere Alder er forholdsvis stort,

*) Retten er ved sin Fortolkning af Invalidforsikringslovens § 3 her i nøje Overensstemmelse med Fortolkningen af Invaliditetsbegrebet efter den tyske Reichsversicherungsordnung, der har dannet Forbillede for den danske Lov. Der henvises i saa Henseende til Hugo Hanow's og Dr. Richard Lehmann's Kommentarer til Reichsversicherungsordnung, i hvilken det udtales, at „Alderen“ er Invaliditetsaarsag, dog ikke „das Lebensalter an sich, sondern die mit dem Alter eintretenden Veränderungen des geistigen und körperlichen Zustandes“.